

utódokkal szemben, hogy más olyan szak-
tekintélyhez forduljon, aki ennek a kérdés-
nek az eldöntésére kétségbevonhatatlanul
kompetens. Foerk keddi előadásával csak
újbol megerősített bennünket abban a meg-
győződésünkben, amit elsőkül hangoztat-
tunk a nagy nyilvánosság előtt, hogy ő
igenis elrontotta a Schulek-féle terve-
ket.

Az építészeti stílusfinomságokat ille-
tően nemcsak Magyarországon, de egész
Európában elismerten elsőrendű szakte-
kintély: **Möller István**, a Műemlékek Or-
szágos Bizottságának az építésze. Legyen
az övé a döntő szó a mi vitánkban. Abba
azonban, hogy akár műértő idegenek, akár
utódaink művészeti tudatlansággal vagy
könnyelműséggel vádoljanak bennünket,
semmiképpen sem fogunk belenyugodni.

**Egy orosz lap Bobrinszky gróf rágál-
mairól.** Bobrinszky gróf, kivel a mármaro-
szigeti tanuskodása alkalmával a magyar
hatóság példátlan előékenységgel bánt,
most azzal hálálja ezt meg, hogy rágalmazó
és hazug nyilatkozatokat ad a rutén perről.
Igen örvendetes, hogy magában Orosz-
országban megsokalták ezen agitátor rosszhí-
szemű ferdítéseit és „Russkja Viedomosti”
című ujság erősen megtámadja Bobrinszkit,
aki elvbarátjával együtt helyesli, hogy Orosz-
ország az ukramasokat a legborzasztóbb mó-
don elnyomja és üldözi. Iskoláikat betiltják
és még azt sem engedik meg, hogy az evan-
géliumot saját nyelvükön tanítsák. Felhábo-
ritó — írja az orosz lap, — hogy ilyenek
után Bobrinszki vádolni mer. Végül azt kér-
di az orosz ujság, mi történnék vajjon Orosz-
országban egy olyan osztrák Bobrinszki
gróffal, aki hasonló agitációt fejtene ki.

Beteg a francia hadsereg.

(Ötvenezer embert azonnal bocsássanak
el. — Attak a francia kormány ellen. —
kormánybukás nem következett.)

(Saját tudósítónktól.) A kamara kato-
nai vitája elég jól végződött a francia kor-
mányra nézve. Doumergue miniszterelnök a
radikális és szocialista párt részéről hozzá
intézett interpellációra adott válaszában ki-
jelentette, hogy a kormány mélyen fájlatja a
hadseregben uralkodó rossz közegészségügyi
állapotokat, de a maga részéről kijelentheti,
hogy a kormány ezért felelőssé nem tehető
és a kormányt ebben az irányban semmiféle
mulasztás nem terheli. A maga részéről —
mondotta a miniszterelnök — szívesen hoz-
zájárul ahhoz, hogy a hadseregben dúló jár-
ványos betegségek okainak kifizűrésére
parlamentari bizottságot küldjenek ki. A mi-
niszterelnök a nemzetközi politikai helyzet-
ről szólva kijelenti, hogy bár a külpolitikai
viszonyok kedvezőbben alakultak, mind-
amennyi ok sincs arra, hogy a francia
hadsereg tényleges állományát leszállítsák.
Doumergue nyilatkozatait a szocialisták és a
radikálisok kedvezően fogadták a Briand-
párttal ellentétben, amely bizalmatlansági in-
dítványt adott be a kormány ellen. Noulens
hadügyminiszter is hasonló szellemben szó-
lalt fel. Augagneur képviselő szintén a par-
lamenti vizsgálóbizottság kiküldése mellett
volt, mire a kamara ezt a javaslatot 385 szó-
val huszonöt ellen elfogadta. A kormány fe-
lől tehát egyelőre elmúlt a bukás veszede-
me és sorsa a vizsgálat eredményétől függ.

A francia hadsereg egészségi állapota
tartja most izgalomban az egész nemzetet.
A lapok hasábos cikkeiben számolnak be er-
ről a legújabb nemzeti veszedelemről és fáj-
dalmas rezignációval állapítják meg, hogy a
német hadsereg egészségi állapota ezerszer
különb a gloire nemzetének dédelgetett, be-
cézett hadseregénél.

Napokkal ezelőtt a *Matin*, a *Figaro* fog-
lalkoztak behatóan ezzel a kérdéssel, most
pedig a *Humanité* című szocialista lap a had-

ügyminiszterium hetedik ügyosztályának egy
jelentését közli, amely a vezérkarhoz van
intézve. Ebből a jelentésből megtudjuk azt,
hogy a francia hadseregben mindentéle be-
tegség óriási mértékben pusztít, de vala-
mennyi felülmúlja a tüdővést, mely legin-
kább az ujoncokat, tehát a katonai gyakor-
latok fáradalmához hozzá nem szokott fia-
tal embereket támadja meg. Ennek az lett a
következménye, hogy a beteg katonákat szá-
zával szabadságolják, nehogy bajtársaikat is
megfertőzzék. Ez a jelentés a kamara ülésén
bizonyára szóba fog kerülni és élénk vitára
ad majd okot.

Noulens hadügyminiszter az interpelláció
napját be sem várva, több rendbeli intézke-
dést tett, melyek a hadseregben uralkodó
rossz egészségügyi állapotok megjavítását
célozzák. Lachaud dr. azonban ezekkel a ren-
deletekkel nincs megelégedve és egy bor-
deauxi lapban azt követeli a minisztertől,
hogy a hadsereg kötelékéből azonnal bo-
csásson el 50,000 embert. A betegeket érte ez-
alatt a képviselő, azokat az embereket, akik
lépten-nyomon megfertőzik a többi katoná-
kat. És meg kell adni, ebben van is sok igaz-
ság. A *L'homme libre*, Clemenceau lapja
Routine cím alatt egy kapitány levelét köz-
li, mely érdekesen világít rá erre a kérdésre.
A kapitány ugyanis elmondja levelében, hogy
a tulajdonképeni katonai szolgálatra alkal-
mas embereket a műhelyekben foglalkoztat-
ják és tisztiszolgáknak osztják be, míg a be-
tegek emberanyag nehéz szolgálatot teljesít.
Igy nem csoda, hogy századából naponta tí-
zenkét-tizenöt ember betegnek jelent. Ezek a
súlyos és nehéz betegek. Azokról itt említés
sincs téve, akiket kisebbmértvű bajok támad-
tak meg.

Ilyen körülmények között — írja tovább
Clemenceau, a kapitány levelének utolsó
akkordjaként — a három éves katonai szol-
gálat teljesen hiábavaló. A hadsereg egész-
ségi állapota nem fog megjavulni. Óriási erő-
feszítéssel meg kellene vizsgálni mindent é-
szerint cselekedni is. Erről azonban a jelen-
legi viszonyok mellett szó sem lehet. A fran-
cia nemzet közvéleménye pedig kíváncsián

Gottfried nemsokára átvehette apja örö-
két. Meg is házasodott s odafönn élt ő is a
feleségével, miként atyja és nagyatyja. A
már megöszült Erzsébet asszony egy szem-
ben levő padlásszobába költözött leányával,
Máriával, aki akkor már csodaszép hajadon-
ná fejlődött. Szép volt és vágyott az életre,
ki abból a szűk padlásszobából, ahová min-
den nap és minden alkalommal behallat-
zott Gottfried harangozása, a Mater Glo-
riosa.

Huszonöt év óta egyedül hallgatja már
az ősz matróna fia harangozását és ihlettel
várja a Mater-dolorosát, a Mária-glorio-
sát...

Azon a napon volt huszonöt éves év-
fordulója annak, hogy Mária bucsuszó nél-
kül hagyta ott. Egy férfit követett, aki a
szívét vonzotta s akinek kedvéért otthagyta
a szegény öreg anyát. Sirt érette még most
is az öreg asszony, ha rágondolt.

A köd megritkult. A harang csak zugta
le a városra a Maria-dolorosa melankóli-
san egyszerű akkordjait. Az öreg asszony
észre sem vette, hogy ajtója kinyílt, úgy
figyelte a szemben levő templomtornyot. Ak-
kor fordult csak el, amidőn valaki megcsó-
kolta a kezét. Gottfried felesége volt. Jó-
ságosan érdeklődött az öreg asszony egész-
ségi állapota felől, de az annyira belemerült
a harangzugásba, hogy nem is válaszolt.
Csak olykor tekintett menyének arcába. Ész-

revette, hogy Barbara, úgy hívták Gottfried
feleségét, valamit rejtget magánál.

— Mi van nálad Barbara? — kérdezte
aggódva az öreg asszony.

A rejtett parcellántárgy leesett és dara-
bokra tört. Egy porcellán angyalka volt.

— Istenem! — állott föl az öreg asszony
— mi ez? Olyan éppen, mint ő, mint az én
Máriám! — és visszadült a székbe. Sirt.

Barbara különös tekintettel bámult a
síró asszonyra, aki szinte kételkedve kér-
dezte tőle:

— Minek jöttél Barbara? Minek hoztad
ezt ide?

— Jó anyám, én Máriáról hoztam hírt.
Erzsébet asszony egész testében reme-
gett. Kérdezően tekintett Barbarára, aki ag-
godalmasan tekintett anyósára.

— Anyám... Mária megérkezett —
hebegte Barbara s szemeivel gondosan fi-
gyelte az öreg asszony könnyező szemeit,
aki hinni nem akart menyé szavainak.

— Anyám! — Mária nem rossz — foly-
tatta Barbara. — Az a férfi feleségül vette
őt. A tengerentúlra követte őt, mert szerette.
Együtt dolgoztak, boldogok voltak. Gyerme-
keik voltak...

— Gyermekeik! — kiáltott föl szinte
extázisszerűen a hihetetlen örömtől könnyező
anya. — És miért nem írt magáról soha? —
kérdezte kételkedve.

— Vad helyeken éltek. Afrikában...
Sok levelet írtak, de úgy látszik, mind el-
veszett.

— De nem volt boldog, hiszen a mult-
kor azt mondtad, hogy nyomorban van...

— A férfi meghalt... A gyermekei...

Két lánya volt...

— Mi van a gyermekeivel?!...

Barbara nem mert szólani.

— Meghaltak talán?

— Nem haltak meg, csak a nyomorban
anyjukat hagyták ott. Mária nem tudja, hogy
mi van velük.

Erzsébet asszony visszahanyatlott a ka-
ros székbe. Sirt egy jó darabig, amíg végre

jóságosan, csendesen kérdezte:

— Hol van Mária?

— Bejöhet?

Az ajtó kinyílt és egy talpig feketébe
öltözött sápadtarcú nő lépett be. Az öreg ass-
zonyhoz rohant e kiáltással:

— Anyám! Egyetlen, drága jó anyám!

Ölébe hajtotta a fejét és hangosan, bün-
bánóan sirt. Az öreg asszony torkába fulladt
a szó. Nem tudott szólani egy szót sem, csak
arcához emelte leánya arcát s hosszasan
fájdalmas örömmel csókolta Máriát.

Künn pedig újból megszólalt az ünnepi
harangzó, amely szentséges mélységgel ki-
sérte a miséző hívők szent zsolozsmáját:
„Mater-dolorosa...”

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi

első kézből, nagy választékban csakis az

Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden,

Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre

BUTOROK